

Arrest

nr. 284 941 van 16 februari 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat C. DESENFANS, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 13 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 11 januari 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 25 augustus 2022 ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnische origine Pashtun te zijn. U behoort tot de Momand stam. U bent geboren in het jaar 1999 in Kalagay, Kot district in de provincie Nangarhar. U ging naar school tot de vierde graad maar u stopte omwille van het feit dat er geen leerkrachten zijn. U ging ook naar de madrassa voor 4 jaren.

U vreest gedood te worden door daesh omdat zij altijd kunnen terugkeren naar uw regio. De overheid is weg en de taliban hebben niet zoveel macht om daesh onder controle te houden. Uw vader werkte bij de geheime diensten van de overheid. Toen daesh naar jullie regio kwam hebben zij aan allen die voor de overheid werken opgeroepen om naar hen te komen en zich over te geven. Haji Hayat Khan - een stamleider uit uw regio - richtte een revolte op en verplichtte de burgers hieraan deel te nemen waardoor uw vader ook naar huis moest komen van zijn job in Herat. Toen uw vader 2 dagen thuis was, zijn er gevechten ontstaan bij de mullah Baba checkpoint en de Dre Sre checkpoint. Nadien hebben jullie uw vader nooit meer gezien. 4 of 4 en een half maanden na de verdwijning van uw vader zei de qari - religieuze leraar in de madrassa - tegen u dat u moest vechten tegen de ongelovigen, tegen de overheid. De qari preekte jihad in de madrassa. U ging tegen hem in omdat uw vader lid was van de overheid en u tegen daesh was. De qari sloeg u en heeft u uit de madrassa gezet. Daarop zei u tegen hem dat u alle informatie aan de lokale politie zou doorgeven. Toen u thuiskwam vertelde u alles tegen uw moeder. Uw moeder vertelde het vervolgens aan uw paternale oom, I(...). De volgende dag ging I(...) samen met de dorpsoudsten naar de madrassa maar de qari is nergens te zien. De dag nadien verbleef u in het huis van uw maternale oom, F.J(...). Op dat moment ontstonden er gevechten en mocht u zijn huis niet meer verlaten. Diezelfde dag nog kwam uw moeder naar het huis van F.J(...) om te zeggen dat I(...) werd neergeschoten en dat de zoon van qari Sa(...) – die tevens lid was van daesh – bij uw thuis was gepasseerd op zoek naar u omdat u tegen zijn vader in ging. Uw moeder zei dat u het land moest verlaten.

U vertrok uit Afghanistan rond mei – juni 2019. U reisde via Pakistan, Iran en u belandde in Turkije waar u ongeveer 9 maanden verbleef. U reisde verder via Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Slovenië, Italië, Frankrijk en u kwam aan in België op 1 oktober 2020 en diende een verzoek tot internationale bescherming in op 13 oktober 2020.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw taskara, schooldocumenten, documenten van de madrassa, de taskara van uw vader, een foto van het werk van uw vader en een bewijs van de opleiding voor zijn werk neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw individuele vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken, noch dat u in geval van terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4,§2 van de Vreemdelingenwet.

U vreest gedood te worden door daesh omdat zij altijd kunnen terugkeren naar uw regio. U slaagt er echter niet in uw verklaringen omtrent de problemen die u kende met daesh die leidden tot uw vertrek uit Afghanistan aannemelijk te maken.

Er moet vooraleerst op gewezen worden dat u bij aankomst in België niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U gaf tijdens uw inschrijving bij de Dienst Vreemdelingenzaken immers aan geboren te zijn op 1 maart 2004 (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling d.d. 13 oktober 2020; Registratie Verzoek om Internationale Bescherming d.d. 13 oktober 2020) en verklaarde zichzelf aldus amper zestien jaar oud. Er werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd op 17 november 2020, dat uw minimumleeftijd hoger ligt dan u beweerde. Uit dit onderzoek bleek immers dat u op dat

moment reeds een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, namelijk 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. Ook tijdens uw verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) blijft u volharden in het feit dat u minderjarig bent en dat u ten tijden van het interview op het CGVS nog maar 16,5 jaar oud bent (notities van het persoonlijk onderhoud (NPO), p. 6). Deze verklaring valt eveneens niet te rijmen met uw eerdere verklaringen tijdens uw inschrijving bij de DVZ in 2020, waar u eveneens verklaarde 16 jaar oud te zijn, en bijgevolg twee jaar voor uw interview op het CGVS. Dergelijke houding, waarbij u halsstarrig vasthoudt aan uw beweerde minderjarigheid ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid danig.

Verder slaagt u er niet in duidelijkheid te scheppen over de periode van uw vertrek. U stelt namelijk ongeveer anderhalf jaar onderweg te zijn geweest van Afghanistan tot België. Aangezien u aankwam op 1 oktober 2020, kan men veronderstellen dat u in het voorjaar van 2019 uit Afghanistan vertrok. U verklaart op het CGVS dat u vertrok toen de aardappelen bijna klaar waren om te oogsten (NPO, p. 8), hetgeen overeenkomt met april-mei en bijgevolg ook correspondeert met uw verklaringen. U verklaart echter ook dat u 5 of 6 maanden voor de ramadan bent vertrokken. De ramadan was in 2019 – het jaar van uw vermeende vertrek – echter van 5 mei tot 3 juni. Dit stemt aldus niet overeen met de verklaring dat u rond april-mei vertrok uit Afghanistan aangezien hieruit zou blijken dat u rond december 2018, januari 2019 vertrokken zou zijn. U verklaart ook dat u uw taskara ongeveer een jaar voor uw vertrek zou zijn gaan halen (NPO, p. 16). Als afgifte datum op uw taskara staat 14/08/1397, hetgeen correspondeert met 05/11/2018 (NPO, p. 14). Het kan aldus geenszins één jaar voor uw vertrek zijn als u zou zijn vertrokken in het voorjaar van 2019. U scheidt bijgevolg ook geen klaarheid over het moment van uw vertrek uit Afghanistan. Dit is reeds een ernstige blijk van ongeloofwaardigheid van uw vluchtmotieven.

Bovendien kadert u uw problemen die geleid hebben tot uw vertrek voornamelijk in de periode van de revolte van Haji Hayat Khan. U verklaart namelijk dat Haji Hayat Khan de leider was en zei tegen alle mensen dat ze moesten deelnemen aan de revolte. Uw vader moest dus wel komen. Hij kwam naar huis, was er twee dagen en 's ochtends werden de checkposten aangevallen. Sindsdien is uw vader vermist (NPO, p. 13). U verklaart ook dat uw vader vermist geraakte ongeveer 4,5 of 5 maanden voor uw vertrek uit Afghanistan. Dienaangaande dient te worden aangestipt dat Haji Hayat Khan reeds overleed in een bomaanslag op 30 juli 2018, ruim drie jaar na het opstarten van de revolte en ruime tijd voor uw beweerde vertrek uit Afghanistan (zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier, blauwe map, landinfo 2, 17, 18). Het stemt bovendien ook niet overeen met uw verklaring dat de revolte van Haji Hayat Khan ongeveer twee jaar voor uw vertrek was (NPO, p. 16). Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt namelijk dat de revolte van Haji Hayat Khan reeds plaatsvond vanaf augustus 2015 (zie landinformatie 2, informatie toegevoegd aan uw administratief dossier, blauwe map) en dus bijgevolg geen twee, maar vier jaar voor uw beweerde vertrek in 2019. Het tijds kader waarin u uw problemen situeert komt dus geenszins overeen met de informatie waarover het CGVS beschikt. Toen u met deze informatie werd geconfronteerd, verklaart u dat het in sommige dorpen twee jaar ervoor begon en dat in de laatste periode, de laatste paar maanden voor uw vertrek er een échte grote revolte is geweest (NPO, p. 16). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, nam ISKP enkele districten in Nangarhar in handen in het voorjaar van 2015, waaronder het district Kot. De controle van ISKP in Nangarhar bereikte een hoogtepunt in de zomer van 2015, toen het de dominante rebellengroep was in 8 van de 22 districten, waaronder Kot (landinfo 3, 4, 5 zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier, blauwe map). Ten gevolge van de overheidsacties viel de controle van ISKP in Nangarhar uiteindelijk terug op 4 districten, waaronder Kot doorheen 2016 tot midden maart 2017 (landinfo 4, 6, 7, 8, 9, 10, 11 zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier, blauwe map). Uit latere bronnen blijkt dan weer dat er doorheen 2017 nog steeds operaties tegen ISKP werden uitgevoerd in Kot. In juni 2018 wordt gesteld dat ISKP in de laatste 6 maanden uit Kot en Achin werd verdreven (landinfo 12, 13, 14 zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier, blauwe map). Hoewel uit de beschikbare info blijkt dat er in de provincie Nangarhar nog steeds sprake was van aanwezigheid van Daesh doorheen 2018 en 2019 blijkt evenwel niet dat deze aanwezigheid – en de acties die hiertegen gericht waren – plaatsvonden in het district Kot (landinfo 19, 20, 21, zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier, blauwe map). Uw eigen verklaringen, dat er in de maanden voor uw vertrek in het voorjaar van 2019 in uw regio een grote revolte plaatsvond tegen daesh, strookt aldus niet met de informatie over de veiligheidssituatie in uw regio, hetgeen uw moment van vertrek en uw vluchtmotief nog verder in twijfel doet trekken.

Ook uw verklaringen op het CGVS met betrekking tot de rekrutering in de madrassa heeft u niet aannemelijk kunnen maken daar deze niet in de lijn liggen van de verloop van het conflict. Zo is het toch bijzonder opmerkelijk dat in het licht van de informatie waarover het CGVS beschikt – zoals hierboven besproken – er pas zo kort voor uw vertrek in 2019 sprake was van aanwezigheid of invloed van daesh

in uw madrassa. U verklaart immers dat u reeds sinds 10-jarige leeftijd naar de madrassa gaat (NPO, p. 18). U heeft 4 jaren in het totaal in de madrassa gestudeerd (NPO, p. 4). U verklaart eveneens dat uw lessen zijn afgerond ongeveer 1 jaar voor uw vertrek en u dan ook een certificaat kreeg (NPO, p. 4). Er vanuit gaande dat u – volgens uw eigen verklaringen – vertrok in het voorjaar van 2019 oftewel rond eind 2018 – begin 2019, kan men aannemen dat u naar de madrassa begon te gaan in 2014-2015. Gezien bovenstaande informatie waarover het CGVS beschikt, is het bijgevolg bijzonder dat u slechts 1 jaar voor de komst van daesh naar de madrassa begint te gaan en u daar 4 jaren zonder problemen kon studeren maar u dan wel pas problemen kreeg nadat daesh reeds van hun machtspositie in de regio verdreven was (NPO, p. 14). Des te meer er uit een beschikbaar artikel van 2016 blijkt dat ISKP militanten moskeeën en geaffilieerde madrassa's in het district Kot gebruikten als hun rechtbanken, kantoren en executieplaatsen (zie landinfo 15, informatie toegevoegd aan uw administratief dossier, blauwe map). Dat u aldus gedurende vier jaren zonder problemen naar de madrassa kon gaan, terwijl daesh/ISKP een bepaalde periode toch zeer sterk stond in uw regio, maar u wel plots problemen krijgt nadat zij in de regio niet meer de machtige positie bekleedden zoals in de voorgaande periode, doet de wenkbrauwen fronsen.

Uw verhaal wordt bovendien gekenmerkt door een aantal merkwaardigheden, meer bepaald voor wat betreft de rekrutering in de madrassa. U verklaart namelijk dat ze zeiden tegen jullie dat jullie moesten meedoen met gevechten tegen de lokale politie, tegen checkposten. U verklaart ook dat ze het in het verleden ook al vroegen maar dat jullie 5 maanden na de dood van uw vader echt serieus werden gevraagd (NPO, p. 19). U verklaart dat het 'serieus vragen' zich uitte in het vragen checkpoints aan te vallen en ze jullie als zelfmoordenaars kunnen gebruiken. Als er u wordt gevraagd naar het verschil tussen praten over de jihad en 'serieus praten', verklaart u dat u in de laatste periode afgestudeerd was, jullie niet verplicht waren en jullie de hele koran hebben gestudeerd (NPO, p. 20). Dienaangaande dient te worden aangestipt dat u reeds sinds 1 jaar was afgestudeerd (NPO, p. 4). Bovendien was daesh – zoals reeds aangestipt (zie supra) reeds een lange tijd aanwezig in uw regio. Waarom ze u niet eerder hebben willen rekruteren is een raadsel. U verklaart verder ook nog dat jullie heel jong waren en jullie niet werden gevraagd u aan te sluiten bij de groepering (NPO, p. 20-21). Het CGVS merkt op dat u ten tijde van uw vertrek toch reeds ongeveer 20 jaar oud was en aldus niet meer zo jong was. U kan bijgevolg geen enkele aannemelijke reden geven waarom jullie plots wel werden geviseerd en gerekruteerd. Deze onaannemelijkheden doen bijgevolg verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotief en de rekrutering van daesh.

Bovendien dient er te worden vastgesteld dat u het naliet om uw persoonlijke bedreigingen van de qari te vermelden bij uw aankomst in België. In de Registratiefiche Minderjarigen die werd ingevuld bij uw aankomst verklaart u dat u vertrokken bent omdat uw vader werd meegenomen door daesh (Registratiefiche Minderjarigen 'Motief voor de immigratie naar België'). Tijdens uw interview op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) d.d. 6 januari 2021 waarin werd gepeild naar uw asielmotieven, verwees u naar het feit dat daesh actief is in uw regio, uw vader is vermist sinds de gevechten en een maand erna uw oom langs vaders' zijde werd gedood (zie CGVS vragenlijst, vraag 5). Er werd u zelfs gevraagd of u ooit persoonlijk aangesproken of bedreigd werd. Hierop antwoordde u 'nee, niet persoonlijk' (CGVS vragenlijst, vraag 5). Het is dan toch zeer opmerkelijk dat u gedurende uw interview op het CGVS, plots verklaart problemen gehad te hebben met de qari en zelfs geslagen geweest te zijn door hem (NPO, p. 13). U verklaart verder ook dat zijn zoon – dewelke lid was van daesh - naar u op zoek was omdat u tegen zijn vader bent in gegaan (NPO, p. 14). Er is dan ook een wezenlijk verschil tussen nooit persoonlijk bedreigd of aangesproken te zijn en de gebeurtenissen die u zijn overkomen zoals u ze uiteenzet op het CGVS. Toen u hier mee werd geconfronteerd, verklaart u dat u alles kort moest vertellen en dat de tolk u heeft gestopt (NPO, p. 21). Dit is echter geen afdoende verklaring, daar u uitdrukkelijk werd gevraagd of u zelf ooit persoonlijk aangesproken of bedreigd bent geweest. Hierop heeft u zelf ook expliciet 'Nee, nooit persoonlijk' op geantwoord. Er werd u aan het begin van uw persoonlijk onderhoud eveneens gevraagd of u alle essentiële elementen op de DVZ heeft kunnen weergeven waarom u een verzoek indiende (NPO, p. 3). Dit beantwoordde u met 'ja'. U kreeg aldus zowel op de DVZ als aan het begin van het interview op het CGVS wel degelijk de opportuniteit om persoonlijke problemen uiteen te zetten, maar dit liet u na. Dat u gedurende uw interview op de DVZ aldus niets vermeldde over uw problemen met de qari en daesh, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid uw asielaansluiting. Hierbij kan tevens worden opgemerkt dat u op de DVZ wel degelijk de dood van uw oom vermeldde, waarover u verklaarde dat uw oom langs vaders' zijde vermoord werd door IS een maand na de aankondiging van IS dat mensen die de overheid hielpen zich moesten aanmelden en overgeven aan IS. Het is ten zeerste opmerkelijk dat u hierbij echter niet vermeldde dat uw oom vermoord werd op het moment dat er een bezoek aan uw huis plaatsvond, waarbij zij op zoek waren naar u, zoals u het op het CGVS voorstelde (CGVS, p. 14).

Ook legt u over de madrassa leraar, de qari, tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaart u vooreerst dat de zoon van qari Sa.(...) bij daesh zat en bij uw thuis is gepasseerd (NPO, p. 14, 15). Hetgeen er dus op wijst dat de qari waarmee u problemen had, qari Sa.(...) heet. Als er u later meer vragen worden gesteld over de madrassa, verklaart u dat er drie qari's waren in de madrassa: qari N.A.(...), qari Sj.(...) en A.S.(...) (NPO, p. 18). Volgens uw eigen verklaringen kreeg u problemen met qari N.A.(...) (NPO, p. 19). Het is toch wel zeer opmerkelijk dat u zich zou vergissen van naam van de qari, terwijl u ondertussen sinds uw tienjarige leeftijd naar de madrassa gaat (NPO, p. 18). Dat u hierover geen eenduidige verklaringen weet af te leggen – terwijl dit toch onderdeel is van de kern van uw asielrelaas - zet de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder op de helling.

Aangezien u de rekrutering niet aannemelijk heeft kunnen maken (zie supra), zijn ook de gebeurtenissen nadien maar weinig aannemelijk. Bovendien is het toch enigszins merkwaardig dat u, nadat u al slagen heeft gekregen van de qari en u uit de madrassa bent gezet, u beslist om tegen te qari te zeggen dat u alle informatie zal doorgeven aan de lokale politie (NPO p. 14, 15, 20). Met deze merkwaardigheid geconfronteerd verklaart u dat u het deed om hem bang te maken en benadrukt u nog maar eens dat de zoon van de qari ook bij daesh zat (NPO, p. 20). Zulke acties, van iemand die verklaart 4 of 5 maanden eerder zijn vader door daesh verloren te zijn, doen toch wel de wenkbrouwen fronsen.

Bovenstaande inconsistenties en tekortkomingen handelen niet over details maar over kernelementen van uw asielrelaas, namelijk de reden waarom u uw land diende te verlaten. Bijgevolg wordt geoordeeld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas volledig op de helling staat. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij over de gebeurtenissen die de directe aanleiding gaven tot zijn vertrek, eenduidige, gedetailleerde, logische, consistente en coherente verklaringen kan afleggen, wat bij u geenszins het geval bleek te zijn.

De documenten die u voorlegt veranderen bovenstaande vaststellingen niet. Uw taskara en die van uw vader bevestigen enkel uw identiteit en herkomst, dewelke door het CGVS niet in twijfel getrokken worden. Uw schooldocumenten en het papier van de madrassa bevestigen enkel dat u naar school en naar de madrassa ging in Afghanistan, hetgeen het CGVS evenmin betwist. U legt ook een foto van het werk van uw vader en bewijs van zijn opleiding neer. Het opleidingsattest toont aan dat uw vader een opleiding binnen het ministerie van Defensie van 9-6-1392 t.e.m. 2-8-1392 (31 augustus 2013 - 24 oktober 2013). Hieromtrent dient te worden opgemerkt dat het CGVS an sich niet betwist dat uw vader een gegeven periode in het verleden werkzaam was voor de Afghaanse overheidsdiensten. Het loutere feit dat uw vader werkzaam was voor de Afghaanse overheid is echter niet voldoende om in uw hoofde te beslissen tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt immers nergens dat u zelf of bij uitbreiding uw andere gezinsleden op een bepaald moment geïsoleerd werden of worden omwille van de eerdere activiteiten van uw vader.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld

geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt

ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kot district, Nangarhar provincie. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn

dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en

economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 17 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003) en van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij meent tevens dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

In een eerste onderdeel geeft verzoeker aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing omtrent de geloofwaardigheid van zijn relaas en tracht hij deze te weerleggen.

Hij vestigt vooreerst de aandacht op de discussies rond de schatting van de leeftijd door middel van bottests en benadrukt de onbetrouwbaarheid ervan. Hij volhardt in zijn verklaringen over zijn leeftijd, namelijk dat hij is geboren op 1 maart 2004. Verzoeker geeft voorts aan dat de beslissing betreffende zijn leeftijdsbepaling niet is opgenomen in het administratief dossier dat aan hem is meegedeeld zodat hij de inhoud ervan niet kon verifiëren.

Wat betreft de in de bestreden beslissing vastgestelde inconsistenties in zijn verklaringen omtrent het ogenblik van zijn vertrek, volhardt verzoeker dat hij Afghanistan heeft verlaten op het moment van de aardappeloogst. Hij is van mening dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn specifieke profiel, namelijk een jonge Afghaan met weinig scholing en opleiding. Tevens klaagt hij aan dat hij door de protection officer niet werd ondervraagd over *“dit gebrek van duidelijkheid”* en wijst hij op artikel 17, §2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003.

Verder meent verzoeker dat de inconsistenties in zijn relaas over de revolte van Haji Hayat Khan hem om volgende redenen niet kunnen worden verweten:

“1. Verzoeker was toen nog erg jong en kan zich de revolte dus niet herinneren;

2. Volgens verzoekers informatie waren er twee dergelijke revoltes. De eerste was het werk van Haji Hayat Khan, en de tweede was het werk van zijn broer. Verzoeker verklaart dat zijn vader heeft deelgenomen aan de tweede revolte, die plaatsvond na de dood van Haji Hayat Khan.”

Hij vervolgt dat hij aanvankelijk niet wist dat de school die hij bezocht onder de controle van daesh stond. Pas toen een van de qari op de school een preek hield waarin hij de jongeren opriep om tegen de regering te vechten, begreep verzoeker dat zijn school werd geleid door daesh.

Wat betreft de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) en bij het CGVS, bevestigt verzoeker zijn verklaringen zoals afgelegd bij het CGVS. Hij wijst op de moeilijke omstandigheden waarin de onderhouden bij de DVZ plaatsvonden (in lawaai, soms meerdere mensen in hetzelfde kantoor, soms geen mogelijkheid om de verklaringen te herlezen, niet bijgestaan door een raadsman) en vraagt het gehoorverslag niet zo strikt te lezen.

Hij meent dat hem het voordeel van de twijfel moet worden verleend.

In een tweede onderdeel wordt gewezen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, aangezien *“verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd”*.

In een derde onderdeel wordt ingegaan op de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker wijst vooreerst op zijn risicoprofiel als een *“mislukte asielzoeker die terugkeert uit Europa”* waardoor hij door de taliban zou kunnen beschouwd worden als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden. Verzoeker meent, in tegenstelling tot wat het CGVS heeft geoordeeld, zodoende persoonlijke omstandigheden te kunnen inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in zijnen hoofde dermate verhogen dat moet worden aangenomen dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Vervolgens wordt concreet en uitgebreid ingegaan op verzoekers vrees wegens verwestering omdat hij al sinds enige tijd in het buitenland verblijft. Verzoeker stelt dat uit de door hem aangehaalde informatie blijkt dat hij zich in een erg kwetsbare positie bevindt en hij vervolging riskeert omwille van gepercipieerde verwestering. De impact van een langdurig verblijf in het buitenland op Afghaanse onderdanen is volgens verzoeker erg groot omdat ze enerzijds bij terugkeer het risico lopen intern ontheemd te worden en ze anderzijds een groot risico lopen omwille van de terugkeer an sich. Hierbij wordt nog beklemtoond dat verzoeker sinds drie jaar in Europa verblijft en duidelijk is verwesterd. Wat zijn fysieke verschijning betreft, zo wordt aangegeven, draagt verzoeker nooit traditionele Afghaanse kleding en kleedt hij zich casual,

heeft hij geen baard, en draagt zijn haar op een moderne manier zodat hij duidelijk een westerse stijl heeft. Wat de niet-zichtbare elementen van zijn verwestering betreft, heeft verzoeker in de loop van de meer dan drie jaar die hij in België heeft doorgebracht zijn integratie geperfectioneerd en zich vertrouwd gemaakt met de westerse cultuur. Hij vervolgt dat hij zich evenmin herkent in de waarden waar het taliban-regime voor staat; hij is van mening dat vrouwen en mannen gelijk zijn en wil hobby's hebben zoals naar muziek luisteren en een job naar keuze uitoefenen.

Verder wordt de humanitaire en socio-economische crisis in Afghanistan omstandig aangekaart en ten slotte de veiligheidssituatie geanalyseerd waarbij ook de situatie in Nangarhar wordt toegelicht.

Verzoeker citeert en verwijst doorheen zijn verzoekschrift naar landeninformatie en rechtspraak, en voegt consulteerbare weblinks toe.

3. Aanvullende nota

De verwerende partij maakt op 24 november 2022 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Zij voegt hierbij de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 13 september 2022 toe en verwijst naar:

- EUAA "*Afghanistan Security Situation*" van augustus 2022;
- COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022;
- EASO "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2022;
- EUAA "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van augustus 2020;
- EUAA "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van augustus 2022;
- EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" van april 2022.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moeten steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen worden genomen.

4.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeker verklaart Afghanistan te hebben verlaten uit vrees te worden gedood door daesh. Zijn vader, die werkzaam was voor de Afghaanse overheid, zou vermist zijn geraakt in de periode van de revolte van Haji Hayat Khan, een stamleider uit zijn regio. Verzoeker zou de qari, die de jihad preekte in de madrassa, hebben tegengesproken omdat zijn vader lid was van de overheid en hij tegen daesh was. Zijn oom I. zou zijn neergeschoten en de zoon van qari Sa., die tevens lid was van daesh, zou bij hem thuis zijn gepasseerd op zoek naar verzoeker omdat verzoeker tegen zijn vader in ging.

5.2. Na lezing van het administratief dossier, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over de beweerde gebeurtenissen die voor hem de aanleiding vormden om Afghanistan te verlaten. De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot deze verklaringen van verzoeker en de door hem bijgebrachte documenten vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

5.3. Vooreerst wijst de commissaris-generaal er terecht op dat verzoekers verklaring bij aankomst in België minderjarig te zijn niet strookt met hetleeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij.

Verzoeker verklaarde op 13 oktober 2020 bij de DVZ dat hij werd geboren op 1 maart 2004, en dat hij derhalve 16 jaar was (bijlage 26). Naar aanleiding van een leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 17 november 2020 werd verzoeker echter 21,5 jaar oud geschat met een standaarddeviatie van 2 jaar, hetgeen betekent dat niet kan worden uitgesloten dat verzoeker op die datum evengoed 19,5 jaar oud was (AD CGVS, beslissing Dienst Voogdij). Dit leeftijdsonderzoek wijst aan dat verzoeker bij de registratie van zijn beschermingsverzoek alleszins niet minderjarig was, zoals hij bij binnenkomst heeft voorgehouden. Er ligt zelfs een verschil van minstens drie jaar tussen verzoekers beweerde leeftijd op basis van zijn geboortedatum en zijn minimumleeftijd op basis van het leeftijdsonderzoek.

Wat betreft de taskara en de schooldocumenten blijkt uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier (COI Focus “Afghanistan. Corruptie en documentenfraude”, 14 januari 2021) dat deze documenten onvoldoende bewijswaarde hebben om verzoekers beweerde leeftijd aan te tonen.

Er wordt eraan herinnerd dat de commissaris-generaal, en bijgevolg ook de Raad, de voorgelegde stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten, quod in casu (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714).

In casu, is er in Afghanistan sprake van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de voormalige overheid.

Aan de voorgelegde Afghaanse documenten kan dan ook maar beperkte bewijswaarde worden gehecht.

De voorgelegde taskara en de schooldocumenten kunnen in casu, gelet op hun beperkte bewijswaarde, niet opwegen tegen de medische resultaten van het leeftijdsonderzoek.

Aangezien leeftijd een essentieel element is van zijn identiteit, heeft de vaststelling dat verzoeker zich onterecht als minderjarige voordoet alleen al reeds een negatieve weerslag op zijn algehele geloofwaardigheid. Dit geldt te meer gelet op volgende terechte bevinding: “Ook tijdens uw verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) blijft u volharden in het feit dat u minderjarig bent en dat u ten tijden van het interview op het CGVS nog maar 16,5 jaar oud bent (notities van het persoonlijk onderhoud (NPO), p. 6). Deze verklaring valt eveneens niet te rijmen met uw eerdere verklaringen tijdens uw inschrijving bij de DVZ in 2020, waar u eveneens verklaarde 16 jaar oud

te zijn, en bijgevolg twee jaar voor uw interview op het CGVS. Dergelijke houding, waarbij u halsstarrig vasthoudt aan uw beweerde minderjarigheid ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid danig.”

Verzoeker stelt de leeftijdstest die zijn minderjarigheid betwist wegens zijn onbetrouwbaarheid en onnauwkeurigheid in vraag.

Verzoeker kan de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling evenwel thans niet betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. De beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij. Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten (NPO, p. 6). Aldus kon de commissaris-generaal zich op goede gronden steunen op de beslissing van de Dienst Voogdij aangaande het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd. Ook ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij vast.

In zoverre twijfels worden geuit bij de wetenschappelijke betrouwbaarheid van de gebruikte methodes en technieken in het kader van dit medisch leeftijdsonderzoek, formuleert verzoeker in wezen wetskritiek die buiten de bevoegdheid van de Raad valt. Deze wetskritiek kan dan ook niet in aanmerking worden genomen om tot de hervorming of vernietiging van de bestreden beslissing te besluiten.

De klacht van verzoeker in voorliggend verzoekschrift dat de beslissing betreffende zijn leeftijdsbepaling niet is opgenomen in het administratief dossier dat hem werd meegedeeld, zodat hij de inhoud ervan niet kon verifiëren, is allerm minst dienstig. Uit het administratief dossier blijkt dat de beslissing van de Dienst Voogdij daarin wel degelijk is opgenomen. Verzoeker toont niet aan dat deze beslissing hem niet werd bezorgd, integendeel. Uit het administratief dossier blijkt dat deze beslissing van de Dienst Voogdij op 27 april 2021 per e-mail ter kennis werd gebracht aan het opvangcentrum waar verzoeker verbleef en ook aan zijn advocaat. Dat hij wel degelijk reeds op de hoogte was van deze beslissing van de Dienst Voogdij nog voor hij kennis nam van de beslissing van de commissaris-generaal blijkt overigens zeer duidelijk uit de notities van het persoonlijk onderhoud van 11 januari 2022. Tijdens dit persoonlijk onderhoud gaf verzoeker aan dat hij geen beroep heeft ingediend tegen voormelde leeftijdsbeslissing van de Dienst Voogdij (NPO, p. 6). Nu verzoeker duidelijk kennis had van de beslissing van de Dienst Voogdij toont hij geen belang aan bij zijn betoog dat deze beslissing niet zou zijn gevoegd bij het administratief dossier dat hem werd meegedeeld.

Daarnaast dringt de vaststelling zich op dat verzoeker op geen enkele wijze staft dat hij bij het bestuur een kopie van zijn administratief dossier heeft opgevraagd en/of niet heeft ontvangen, zodat zijn betoog op dit punt in wezen niet verder komt dan een blote bewering. In zoverre deze beslissing niet zou zijn meegestuurd met de overige stukken vervat in het administratief dossier, wijst de Raad erop dat het verzoekers raadsman vrij stond om, indien gewenst, de nodige kopieën met betrekking tot deze beslissing op te vragen door zich eenvoudigweg te richten tot de Dienst Advocaten van het CGVS. Uit niets blijkt en verzoeker toont ook niet aan dat dit is gebeurd. Daarenboven gaat verzoeker eraan voorbij dat advocaten en personen die de asielzoekers bij hun procedure begeleiden het dossier van een asielzoeker, conform artikel 32 van de Grondwet, steeds mogen komen inkijken op de zetel van het CGVS. Ook dit heeft verzoeker dan wel zijn raadsheer nagelaten. De Raad wijst er te dezen op dat verzoeker en zijn advocaat overeenkomstig artikel 39/61 van de Vreemdelingenwet ook nog gebruik konden maken van het inzagerecht bij de Raad en ter griffie inzage kunnen nemen van het volledige administratief dossier, waarin de stukken waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd voor het nemen van de bestreden beslissing zich bevinden.

Verzoeker toont geenszins aan dat hij geen gebruik kon maken van zijn inzagerecht. In zoverre hij dan ook zou bedoelen dat hij geen volledige kennis van zijn dossier zou (kunnen) hebben gehad, mist deze grief feitelijke grondslag. De rechten van verdediging zijn niet geschonden.

5.4. Verder stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terdege vast dat verzoeker inconsistente verklaringen aflegt over het moment van zijn vertrek uit Afghanistan; zijn motivering hieromtrent is pertinent en correct.

Het louter vasthouden aan de verklaring dat verzoeker Afghanistan heeft verlaten op het moment van de aardappeloogst, zonder overtuigende elementen aan te voeren waarom die verklaring de juiste zou zijn, volstaat niet om de vastgestelde inconsistentie op te heffen.

Waar verzoeker van mening is dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn specifiek profiel, met name dat hij een jonge Afghaan is met weinig scholing en opleiding, kan hij evenmin worden gevolgd.

Blijkens het leeftijdsonderzoek was verzoeker bij binnenkomst in België in 2020 minstens 19,5 jaar; verzoeker situeerde de aanleiding van de beweerde vervolgingsfeiten ongeveer twee jaar voor zijn vertrek uit Afghanistan (NPO, p. 13-14, 16). Er mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij op die leeftijd de beweerde gebeurtenissen bewust heeft meegemaakt. Bovendien bemerkt de Raad dat verzoeker op het moment van zijn persoonlijk onderhoud op 11 januari 2022 bij het CGVS minstens 21,5 jaar oud moet zijn geweest. Er kan dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat hij in staat is coherente en aannemelijke verklaringen af te leggen over deze gebeurtenissen alsook dat hij zijn relaas op een doorleefde wijze weet uiteen te zetten. Uit zijn verklaringen blijkt verder dat verzoeker een gedegen scholing heeft genoten: hij ging naar school tot zijn vierde graad alsook naar de madrassa voor vier jaar (verklaringen DVZ, punt 11; NPO, p. 4, 9). Zijn jonge leeftijd tijdens de beweerde gebeurtenissen en beweerde 'beperkte' scholing vormen dan ook geen afdoende verklaring voor de vele vastgestelde incoherenties en onaannemelijkheden in zijn relaas.

Uit het administratief dossier blijkt ook dat rekening werd gehouden met verzoekers scholing en jonge leeftijd op het moment van zijn voorgehouden problemen met daesh en dat hij doorheen zijn gehoor op het CGVS ruim de mogelijkheid kreeg zijn persoonlijke situatie en vluchtrelaas toe te lichten. Er werden hem zowel gerichte als open vragen gesteld waarbij uitvoerig werd ingegaan op zijn eigen ervaringen. Noch uit het gehoor, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. In elk geval toont verzoeker dit niet aan.

Verzoeker klaagt aan dat hij tijdens het gehoor op het CGVS niet werd geconfronteerd met de vastgestelde inconsistenties en gebrek aan duidelijkheid in zijn verklaringen. De Raad wijst op artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 dat luidt als volgt: *"Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren."* Deze bepaling voorziet slechts in de verplichting om een verzoeker te confronteren met tegenstrijdige verklaringen of met het gegeven dat er relevante elementen ontbreken, wanneer de ambtenaar dit tijdens het gehoor vaststelt. Het vaststellen van tegenstrijdigheden tijdens het gehoor zelf is echter niet steeds mogelijk. De ambtenaar is daarom niet verplicht om de asielzoeker op te roepen voor een nieuw gehoor teneinde hem te confronteren met tegenstrijdigheden die slechts later aan het licht zijn gekomen. De ambtenaar dient de asielzoeker eveneens in de gelegenheid te stellen om een bevredigende verklaring te geven omtrent het ontbreken van relevante elementen ter staving van zijn asielaanvraag. De ambtenaar heeft slechts de verplichting om de asielzoeker te confronteren met het gegeven dat er relevante elementen ontbreken, wanneer hij dit tijdens het gehoor vaststelt. Dit artikel belet de commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid of op grond van de vaststelling dat een relevant element ter staving van de aanvraag ontbreekt en waarmee de asielzoeker niet werd geconfronteerd (Verslag aan de Koning, BS 11 juli 2018, p. 55412). Verder heeft verzoeker door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van de vastgestelde tegenstrijdigheden en heeft hij de mogelijkheid gehad om hierop te reageren door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad, zodat het uiteindelijke doel van artikel 17, § 2 het koninklijk besluit van 11 juli 2003 werd bereikt. Verzoeker heeft de gelegenheid genomen om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot de door de commissaris-generaal aangehaalde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen, maar kan in casu niet overtuigen. Ten slotte wijst de Raad erop dat geen enkele rechtsregel voorschrijft dat de commissaris-generaal verzoeker vooraf moet confronteren met de elementen op grond waarvan de bestreden beslissing zal worden genomen, noch een sanctie voorziet in geval werd nagelaten de asielzoeker te confronteren met tegenstrijdige verklaringen die hij heeft afgelegd. Een schending van de rechten van verdediging en tegenspraak blijkt dan ook niet.

Door geen klaarheid te scheppen over het moment van zijn vertrek uit Afghanistan, ondermijnt verzoeker de verdere geloofwaardigheid van zijn relaas.

5.5. Het tijds kader waarin verzoeker zijn problemen situeert, komt voorts niet overeen met de informatie waarover het CGVS beschikt. De commissaris-generaal motiveert op pertinente en omstandige wijze: *"Bovendien kadert u uw problemen die geleid hebben tot uw vertrek voornamelijk in de periode van de revolte van Haji Hayat Khan. U verklaart namelijk dat Haji Hayat Khan de leider was en zei tegen alle mensen dat ze moesten deelnemen aan de revolte. Uw vader moest dus wel komen. Hij kwam naar huis, was er twee dagen en 's ochtends werden de checkpoints aangevallen. Sindsdien is uw vader vermist (NPO, p. 13). U verklaart ook dat uw vader vermist geraakte ongeveer 4,5 of 5 maanden voor uw vertrek uit Afghanistan. Dienaangaande dient te worden aangestipt dat Haji Hayat Khan reeds overleed in een bomaanslag op 30 juli 2018, ruim drie jaar na het opstarten van de revolte en ruime tijd voor uw beweerde vertrek uit Afghanistan (zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier, blauwe map, landinfo 2, 17, 18). Het stemt bovendien ook niet overeen met uw verklaring dat de revolte van Haji Hayat Khan*

ongeveer twee jaar voor uw vertrek was (NPO, p. 16). Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt namelijk dat de revolte van Haji Hayat Khan reeds plaatsvond vanaf augustus 2015 (zie landinformatie 2, informatie toegevoegd aan uw administratief dossier, blauwe map) en dus bijgevolg geen twee, maar vier jaar voor uw beweerde vertrek in 2019. Het tijds kader waarin u uw problemen situeert komt dus geenszins overeen met de informatie waarover het CGVS beschikt. Toen u met deze informatie werd geconfronteerd, verklaart u dat het in sommige dorpen twee jaar ervoor begon en dat in de laatste periode, de laatste paar maanden voor uw vertrek er een échte grote revolte is geweest (NPO, p. 16). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, nam ISKP enkele districten in Nangarhar in handen in het voorjaar van 2015, waaronder het district Kot. De controle van ISKP in Nangarhar bereikte een hoogtepunt in de zomer van 2015, toen het de dominante rebellengroep was in 8 van de 22 districten, waaronder Kot (landinfo 3, 4, 5 zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier, blauwe map). Ten gevolge van de overheidsacties viel de controle van ISKP in Nangarhar uiteindelijk terug op 4 districten, waaronder Kot doorheen 2016 tot midden maart 2017 (landinfo 4, 6, 7, 8, 9, 10, 11 zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier, blauwe map). Uit latere bronnen blijkt dan weer dat er doorheen 2017 nog steeds operaties tegen ISKP werden uitgevoerd in Kot. In juni 2018 wordt gesteld dat ISKP in de laatste 6 maanden uit Kot en Achin werd verdreven (landinfo 12, 13, 14 zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier, blauwe map). Hoewel uit de beschikbare info blijkt dat er in de provincie Nangarhar nog steeds sprake was van aanwezigheid van Daesh doorheen 2018 en 2019 blijkt evenwel niet dat deze aanwezigheid – en de acties die hiertegen gericht waren – plaatsvonden in het district Kot (landinfo 19, 20, 21, zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier, blauwe map). Uw eigen verklaringen, dat er in de maanden voor uw vertrek in het voorjaar van 2019 in uw regio een grote revolte plaatsvond tegen daesh, strookt aldus niet met de informatie over de veiligheidssituatie in uw regio, hetgeen uw moment van vertrek en uw vluchtmotief nog verder in twijfel doet trekken.”

De bewering dat de inconsistenties in data niet aan verzoeker kunnen worden toegeschreven omdat hij toen nog erg jong was en zich de revolte niet kan herinneren, vormt geen afdoende verklaring voor voormelde ongerijmdheden, gelet op het leeftijds onderzoek en de overweging sub 5.4. Deze uitleg klemt overigens waar hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud uitgebreide beschrijvingen wist te geven over deze revolte (NPO, p. 13, 16-17). Dat hij zich de revolte niet kan herinneren, kan dan ook niet worden aangenomen en strijdt wederom waar hij in voorliggend verzoekschrift vervolgt dat er “volgens verzoekers informatie” twee dergelijke revoltes waren. Deze uitleg is overigens niet meer dan een blote bewering die niet wordt onderbouwd en vermag bij gebrek aan andersluidende informatie dan ook niet de objectieve informatie te weerleggen waarop de commissaris-generaal zich baseert om te komen tot de bevinding dat daesh niet langer aanwezig was – en er evenmin acties plaatvonden gericht tegen daesh – in verzoekers regio van herkomst, met name het district Kot, doorheen 2018 en 2019. De Raad treedt derhalve de commissaris-generaal bij waar hij terecht oordeelt: “Uw eigen verklaringen, dat er in de maanden voor uw vertrek in het voorjaar van 2019 in uw regio een grote revolte plaatsvond tegen daesh, strookt aldus niet met de informatie over de veiligheidssituatie in uw regio, hetgeen uw moment van vertrek en uw vluchtmotief nog verder in twijfel doet trekken.”

5.6. Verder stelt de commissaris-generaal terecht vast dat verzoekers verklaringen met betrekking tot de rekrutering in de madrassa niet in lijn liggen met het verloop van het conflict: “Zo is het toch bijzonder opmerkelijk dat in het licht van de informatie waarover het CGVS beschikt – zoals hierboven besproken – er pas zo kort voor uw vertrek in 2019 sprake was van aanwezigheid of invloed van daesh in uw madrassa. U verklaart immers dat u reeds sinds 10-jarige leeftijd naar de madrassa gaat (NPO, p. 18). U heeft 4 jaren in het totaal in de madrassa gestudeerd (NPO, p. 4). U verklaart eveneens dat uw lessen zijn afgerond ongeveer 1 jaar voor uw vertrek en u dan ook een certificaat kreeg (NPO, p. 4). Er vanuit gaande dat u – volgens uw eigen verklaringen – vertrok in het voorjaar van 2019 oftewel rond eind 2018 – begin 2019, kan men aannemen dat u naar de madrassa begon te gaan in 2014-2015. Gezien bovenstaande informatie waarover het CGVS beschikt, is het bijgevolg bijzonder dat u slechts 1 jaar voor de komst van daesh naar de madrassa begint te gaan en u daar 4 jaren zonder problemen kon studeren maar u dan wel pas problemen kreeg nadat daesh reeds van hun machtspositie in de regio verdreven was (NPO, p. 14). Des te meer er uit een beschikbaar artikel van 2016 blijkt dat ISKP militanten moskeeën en geaffilieerde madrassa’s in het district Kot gebruikten als hun rechtbanken, kantoren en executieplaatsen (zie landinfo 15, informatie toegevoegd aan uw administratief dossier, blauwe map). Dat u aldus gedurende vier jaren zonder problemen naar de madrassa kon gaan, terwijl daesh/ISKP een bepaalde periode toch zeer sterk stond in uw regio, maar u wel plots problemen krijgt nadat zij in de regio niet meer de machtige positie bekleedden zoals in de voorgaande periode, doet de wenkbrauwen fronsen.”

De repliek van verzoeker dat hij aanvankelijk niet wist dat de school die hij bezocht onder controle stond van daesh en dat hij in opstand kwam eens hij dit besepte, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen en

overtuigt allerminst voor zijn foutief situeren van de aanwezigheid van daesh in zijn madrassa. Uit voormelde informatie blijkt immers dat daesh in de periode 2015-2017, de periode waarin verzoeker naar de madrassa ging, zichtbaar aanwezig was in de regio van verzoeker en dat ISKP-militanten moskeeën en geaffilieerde madrassa's in het district Kot zelfs gebruikten als hun rechtbanken, kantoren en executieplaatsen. Verzoeker moet aldus veel eerder dan kort voor zijn vertrek in 2019 hebben geweten dat zijn madrassa onder invloed stond van daesh en maakt zijn beweerde late opstand tegen de qari dan ook niet aannemelijk.

Verzoeker kan derhalve nog steeds geen geloofwaardige reden geven waarom hij, die gedurende vier jaren zonder problemen naar de madrassa kon gaan terwijl daesh/ISKP een bepaalde periode toch zeer sterk stond in zijn regio, dan plots eind 2018/begin 2019 wel problemen krijgt en dit nadat daesh in de regio niet meer de machtige positie bekleedde zoals in de voorgaande periode.

5.7. Waar verzoeker voorts volhardt in zijn verklaringen zoals afgelegd bij het CGVS en op algemene wijze stelt dat rekening moet worden gehouden met de moeilijke omstandigheden waaronder de interviews bij de DVZ plaatsvinden, wijst de Raad op wat volgt.

Het is niet ernstig om na confrontatie met de bestreden beslissing op algemene wijze kritiek te uiten op het verloop van het interview op de DVZ. De Raad wijst erop dat niets verzoeker ervan weerhield om een opmerking te formuleren indien hij zich niet akkoord kon verklaren met de manier waarop hij werd gehoord. Verzoeker heeft echter nagelaten dit te doen. Hij werd bovendien bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is en maakte geen gewag van enig tolk- of taalprobleem. Verder bevestigde verzoeker bij het CGVS dat de CGVS-vragenlijst in het Pashtou aan hem werd voorgelezen en dat het interview op de DVZ, weliswaar kort, maar vlot was verlopen (NPO, p. 2-3). Hij heeft deze ook zonder voorbehoud ondertekend waarbij hij uitdrukkelijk verklaarde dat alle opgetekende verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (CGVS vragenlijst, p. 2). In zoverre hij de inhoud van dit stuk zou betwisten, in de zin dat het geen getrouwe weergave zou vormen van zijn verklaringen, berust de bewijslast bij verzoeker (RvS 21 november 2022, nr. 15.113 (c)). Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, quod in casu, wordt datgene wat erin werd opgenomen dan ook geacht overeen te stemmen met zijn verklaringen.

De Raad kan aldus niet anders dan vaststellen dat verzoeker in de mogelijkheid is geweest om de correctheid van het verslag van de DVZ na te gaan en de weergave van zijn verklaringen te controleren, alsook dat hij bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS de kans kreeg om de eventuele gebreken in de vragenlijst aan te kaarten. Indien de vragenlijst ingevuld op de DVZ fouten zou bevatten, kan dan ook worden verwacht dat verzoeker dit bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS zou hebben rechtgezet.

Door louter op algemene wijze aan te kaarten dat de onderhouden bij de DVZ vaak moeilijk verlopen (in lawaai, soms meerdere mensen in hetzelfde kantoor, soms geen mogelijkheid om de verklaringen te herlezen), toont verzoeker niet aan dat er fouten zijn gebeurd en dat de beslissing hierdoor mogelijk anders zou zijn geweest.

Waar hij opwerpt dat het interview bij de DVZ plaatsvindt zonder advocaat en de asielzoekers vaak nog nooit een advocaat hebben ontmoet waardoor ze niet inzien *“om voorzichtig te zijn over wat er in deze vragenlijst is geschreven”*, kan hij niet ernstig worden genomen.

Vooreerst werd verzoeker er bij aanvang van het interview op de DVZ uitdrukkelijk op gewezen dat bij het invullen van de vragenlijst van hem wordt verwacht dat hij nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom hij bij terugkeer problemen vreest of riskeert en dat hij in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft. Hij was bijgevolg op de hoogte van de procedure. Er is verder geen wettelijke bepaling voorhanden die de DVZ verplicht verzoekers om internationale bescherming voor of tijdens hun gehoor te laten bijstaan door een advocaat. De door verzoeker afgelegde verklaringen bij de DVZ werden opgetekend door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming onjuist weer te geven, hetgeen als dusdanig de nodige garanties biedt inzake objectiviteit. Verzoeker toont bovendien niet in concreto aan op welke wijze de bijstand van een advocaat een weerslag zou kunnen hebben gehad op zijn verklaringen bij de DVZ.

Het feit dat verzoeker kort op de vragen diende te antwoorden, doet niets af aan de redelijke verwachting dat hij zowel op de DVZ als op het CGVS coherente verklaringen aflegt en hij er de essentiële elementen van zijn vluchtrelaas vermeldt, zoals zijn persoonlijke problemen met de qari.

Bovendien herinnert de Raad eraan dat ook tijdens zijn gehoor bij het CGVS, naast de weinig aannemelijke en onlogische verklaringen die hij heeft afgelegd, inconsistenties werden vastgesteld, zoals omtrent de naam van de qari.

Verzoeker gaat hier met zijn betoog volledig aan voorbij.

5.8. De overige motieven in de bestreden beslissingen, die terecht zijn en determinerend, laat verzoeker volledig ongemoeid. Zij blijven dan ook gehandhaafd en worden door de Raad overgenomen.

5.9. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad samenvattend en in navolging van de commissaris-generaal, dat aan de voorgehouden vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht en dat verzoekers beweerde vrees voor vervolging door daesh bij terugkeer naar Afghanistan bijgevolg niet aannemelijk wordt gemaakt.

Verder blijkt uit verzoekers verklaringen niet dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan problemen kende met de taliban; nergens tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS haalde hij zulke problemen aan. Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

De bevindingen van de commissaris-generaal over verzoekers vluchtrelaas, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Ze blijven dan ook gehandhaafd en worden door de Raad bijgetreden.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.10. Wat betreft de tewerkstelling van zijn vader voor de Afghaanse overheidsdiensten in het verleden, wijst de Raad op wat volgt.

Na lezing van het geheel van de beschikbare landeninformatie (in het bijzonder EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022 en EUAA “*Key socio-economic indicators in Afghanistan*”, augustus 2022) besluit de Raad dat familieleden van personen die lid zijn van, gelieerd zijn aan of worden geassocieerd met de voormalige Afghaanse overheden, inclusief de voormalige veiligheidsdiensten, behoren tot een groep die een risico loopt op gericht geweld vanwege de taliban en ISKP en dat zij met geringe indicaties een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk kunnen maken. Individualisering blijft in deze vereist en het risico moet in concreto aannemelijk worden gemaakt. Bijgevolg moet in de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, rekening worden gehouden met concrete omstandigheden die in zijn geval risicobepalend (kunnen) zijn. Het is aan verzoeker om met concrete aanwijzingen aannemelijk maken dat hij omwille van zijn risicoprofiel(en) dreigt te worden geïsoleerd of vervolgd bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst.

Verzoeker slaagt er evenwel niet in dit risico in concreto aannemelijk te maken.

Hij verklaart dat zijn vader in het verleden werkte bij de geheime diensten van de overheid, gestationeerd in Helmand. Uit zijn verklaringen kan evenwel niet blijken dat hij en zijn familie hierdoor ooit problemen hebben ervaren, noch toen de taliban er aan de macht waren, noch toen daesh er binnenviel. Niemand zou dit immers hebben geweten (NPO, p. 10-11). Hij legt geen objectieve en concrete elementen voor die erop wijzen dat zijn achtergebleven familie problemen zou kennen omwille van de werkzaamheden van zijn vader, ook niet na de machtsovername door de taliban. Verzoekers vader zou sinds de gevechten die door de revolutie zijn ontstaan tegen daesh bij de mullah Baba checkpoint en de Dre Sre checkpoint tot op heden zijn vermist, doch verzoeker, die in januari 2022 op het CGVS werd gehoord, legt heden geen elementen voor die erop wijzen dat zijn moeder, broers en zussen, die overigens nog steeds in het dorp Kalagay, in het district Kot, in de provincie Nangharhar wonen (NPO, p. 7-8, 11), problemen zouden kennen omwille van het werk van de vader. Verzoeker verklaart immers dat ze het goed stellen (NPO, p. 11). De commissaris-generaal kan dan ook worden bijgetreden waar hij stelt: *“Hieromtrent dient te worden opgemerkt dat het CGVS an sich niet betwist dat uw vader een gegeven periode in het verleden werkzaam was voor de Afghaanse overheidsdiensten. Het loutere feit dat uw vader werkzaam was voor de Afghaanse overheid is echter niet voldoende om in uw hoofde te beslissen tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt*

immers nergens dat u zelf of bij uitbreiding uw andere gezinsleden op een bepaald moment gevisieerd werden of worden omwille van de eerdere activiteiten van uw vader.”

Gelet op het geheel van de voorgaande bevindingen besluit de Raad dat er in casu geen concrete, laat staan ernstige, indicaties blijken die in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan omwille van de vroegere werkzaamheden van zijn vader aannemelijk maken.

5.11. In het verzoekschrift wordt tevens gewezen op verzoekers risicoprofiel als een *“mislukte asielzoeker die terugkeert uit Europa”* waardoor hij door de taliban zou kunnen worden beschouwd als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door de taliban verdedigde waarden. Verzoeker haalt ook een vrees aan wegens verwestering omdat hij al sinds enige tijd in het buitenland verblijft en duidelijk is verwesterd.

5.12. Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang zicht te krijgen op de huidige ‘geldende normen’ in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handavingsbeleid ervan. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, zoals door beide partijen voorgelegd – in casu in het verzoekschrift en de aanvullende nota van verwerende partij – stelt de Raad het volgende vast.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de de-factoregering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *“Afghanistan Country Focus”*, januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de de-facto-talibanregering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale de-factoregeringen. Bij de machtsovername heeft de de-factoregering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 29-31). Deze de-factoregering heeft opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht; een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn de-factoministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit *“een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen”*. Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit de-factoministerie slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder *“een afzonderlijk departement binnen Kaboel”*. Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit de-factoministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit de-factoministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met *“gedrags- en kledingkwesties”* (EUAA *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 30 en EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar de EUAA verwijst in het rapport *"Afghanistan security situation"* van augustus 2022 dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van *"amr bil-maruf"* ('deugdzaamheidsbevordering') verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door *"amr bil-maruf"* of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (zie voetnoot 152, Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate"* van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EASO *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022, p. 25 e.v.). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 42 en p. 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022, dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-factoministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152, Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate"* van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de de-facto-talibanautoriteiten weinig 'directe beperkingen' hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Panjshirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer checkpoints worden opgericht. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA *"Key socio-economic indicators in Afghanistan"*, augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de de-facto-talibanautoriteiten opgeroepen om meer 'professionals' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p.32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de de-facto-talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten zijn vertrokken, wat als 'verkeerd' en 'verdacht' wordt beschouwd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 hebben de taliban een 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie

inzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de de-facto-talibanregering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: Denmark, DIS, *“Afghanistan – taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 38 in EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze zijn verweven met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtou-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, DIS, *“Afghanistan – taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *“Taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23-24).

De Raad is zich ervan bewust dat ook de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban worden geconfronteerd met verschillende uitdagingen in het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media.

Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, blijkt uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa, louter omwille van zijn verblijf aldaar, een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Verder zal niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa daadwerkelijk verwesterd zijn, noch als zodanig worden beschouwd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *“to play the game”*.

Het komt vooreerst aan verzoeker toe in concreto aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die vallen onder het profiel van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake is van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging, moet rekening worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied

van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele gender-rollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon, enzovoort. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst bijtreden (EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”* van april 2022, p. 81).

Een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek blijft aldus noodzakelijk. Het risico voor verzoeker moet concreet aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”* van april 2022, p. 49).

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten vervolgens zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Waar verzoeker verwijst naar het arrest van de Raad van 31 maart 2022 met nr. 270 813, dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die zijn eigen zaak kenmerken, te meer daar er heden actuelere en meer informatie voorligt dan in maart 2022.

5.13. In casu zet verzoeker het volgende uiteen:

“Verzoeker - die in Europa leeft sinds drie jaar en duidelijk « verwesterd » is - het doelwit zou kunnen zijn van opstandelingengroepen, omdat hij als onislamitisch, proregeringsgezind of als spion gezien zou kunnen worden.

Wat zijn fysieke verschijning betreft, draagt hij nooit traditionele Afgaanse kleding en kleedt hij zich casual, heeft hij geen baard, en draagt zijn haar op een moderne manier. Hij heeft duidelijk een « westerse stijl ».

Wat de niet-zichtbare elementen van zijn verwestering betreft, heeft verzoeker in de loop van de meer dan drie jaar die hij in België heeft doorgebracht, zijn integratie geperfectioneerd en zich vertrouwd gemaakt met de westerse cultuur en mores.

Verzoekers gedrag, waarden en uiterlijk zijn onbetwistbaar « verwesterd » en verzoeker zich niet herkent in de waarden die door het Taliban-regime worden voorgestaan (gebrek aan vrijheid, strikte naleving van de islamitische wet, uiterst conservatieve perceptie van de maatschappij, verbod op vrijetijdsbesteding zoals muziek, dans,...). Verzoeker is van mening dat vrouwen en mannen gelijk zijn. Hij verzet zich tegen het schoolverbod tegen meisjes of het werkverbod tegen vrouwen. Aan zijn raadsman legt hij ook uit dat hij geen turban of geen baard wil dragen. Volgens hem, vrouwen ook vrij moeten zijn te kiezen of ze een sjaal willen dragen of niet. Hij is van mening dat iedereen vrij te kiezen zou moeten zijn. Hij is niet eens met de visie van Islam van de Taliban. Zijn interpretatie van de Koran is totaal in tegenstelling met die van de Taliban. Hij wil hobby's hebben, naar muziek luisteren, de job van zijn keuze hebben.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij stelt, heeft verzoeker in concreto aangetoond dat hij dermate verwesterd is dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en zijn leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Nu de Taliban de macht hebben overgenomen in Afghanistan, is het risico op vervolging zowel in de plattelandsgebieden als in de steden nog groter, gelet op hun strikte interpretatie van de sharia.”

Verder in het verzoekschrift benadrukt verzoeker dat hij zou terugkeren als afgewezen asielzoeker en in Afghanistan zal worden gepercipieerd als verwesterd.

5.14. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker nergens aannemelijk maakt dat hij zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden problemen zal kennen onder het talibanregime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen.

Verzoekers betoog dat zijn integratie is geperfectioneerd en dat hij is beïnvloed door de westerse cultuur en mores blijft algemeen en mist de nodige concretisering, uitwerking en persoonlijke invulling in het verzoekschrift zodat enig internaliseren van westerse waarden en normen niet in concreto wordt

aangetoond. Bij gebrek aan stavingselementen zoals een bijkomende toelichting, documenten of verklaringen, wordt dit ook geenszins onderbouwd.

Verder stelt verzoeker dat hij zich niet herkent in de waarden die door het talibanregime worden voorgestaan, zoals gebrek aan vrijheid, strikte naleving van de islamitische wet, uiterst conservatieve perceptie van de maatschappij, verbod op muziek en dans. Hij benadrukt dat voor hem vrouwen en mannen gelijk zijn en dat hij zich verzet tegen het schoolverbod voor meisjes en het werkverbod voor vrouwen. Hij wijst erop dat hij tevens hobby's wil hebben zoals naar muziek luisteren en de job van zijn keuze uitoefenen.

Dit is echter een heel nieuw betoog waarvan hij zelf nooit melding heeft gemaakt tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS in januari 2022, dit is ruim een half jaar na de machtsovername door de taliban. Nochtans werd verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gevraagd wat een terugkeer naar zijn regio voor hem zou betekenen en wat er zou gebeuren. Hij beperkte zich tot een algemeen en vaag betoog, met name *“Daesh strijders kunnen nog steeds naar mijn regio komen, zelfs na de machtsovername. Ik vrees door hen gedood te worden. De overheid is weg en taliban heeft niet zoveel macht om die mensen onder controle te houden.”* (NPO, p. 22). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan niet blijken dat verzoeker een concrete bezorgdheid heeft geuit over de implementatie van de shariawetgeving, de ongelijkheid tussen mannen en vrouwen en de beperkingen op vrijetijdsbesteding. Het gaat in deze om een louter theoretisch en a posteriori betoog en uit niets kan blijken dat dit betoog, zoals het beginsel van gelijke rechten voor vrouwen, voor verzoeker een overtuiging vormt die een fundamenteel onderdeel uitmaakt van zijn identiteit en morele integriteit, te meer hij dit betoog niet betreft op de concrete situatie en de huidige gevolgen voor zijn vrouwelijke familieleden, met name zijn moeder en zussen, laat staan dat hij daar enige toelichting of illustratie over geeft.

Waar hij nog poneert dat hij een andere interpretatie heeft van de islam, dat hij hobby's wil hebben, naar muziek wil luisteren en de job van zijn keuze wil uitoefenen, zonder dit echter verder toe te lichten en te concretiseren, geeft verzoeker evenmin blijk van een daadwerkelijke verwestering, noch maakt hij in concreto aannemelijk dat in zijn hoofde sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én geïsoleerd of vervolgd.

Waar verzoeker verwijst naar zijn verwesterd uiterlijk, gedrag en westerse kledingstijl, benadrukt de Raad dat het hebben van een bepaalde westerse kledingstijl en levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt deze kledingstijl/levensstijl bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij deze levenswijze, inclusief kledingstijl, opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Met zijn summier betoog blijft verzoeker hiertoe in gebreke en toont hij op geen enkele wijze aan dat het aanpassen van zijn kledingstijl en uiterlijk een zodanige schending van een fundamenteel recht zou inhouden dat dit neerkomt op vervolging of ernstige schade. Er kan niet blijken dat verzoeker zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er sprake is van gewijzigde opvattingen, een gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet zijn te verenigen met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen, zoals vormgegeven door de taliban.

De kleding die verzoeker in België draagt en zijn aangemeten uiterlijk blijken verder niet dusdanig opvallend en onveranderlijk te zijn dat er sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Wat verzoeker verder bedoelt met *“verwesterd gedrag”* wordt niet toegelicht zodat hij ook hier niet overtuigt.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de elementen die verzoeker heden voorlegt te summier en te beperkt zijn en ook de nodige verdere stoffering, concretisering en uitwerking missen om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Verzoeker laat na om in concreto aan te tonen dat hij zich ondertussen Westerse gedragingen of opvattingen eigen heeft gemaakt waardoor hij zou zijn verwesterd of als dusdanig zou worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan, laat staan dat hij om die reden dreigt te worden vervolgd of geïsoleerd.

Zoals hoger aangekaart, is uit het leeftijdsonderzoek gebleken dat verzoeker minstens 18 jaar was toen hij Afghanistan luidens zijn verklaringen in 2019 verliet. Hieruit volgt dat hij al was gevormd naar

Afghaanse gebruiken, waarden en normen voor hij in Europa aankwam, te meer verzoeker verklaart naar school te zijn gegaan tot zijn vierde graad alsook naar de madrassa voor vier jaar en dus volop deelnam aan de Afghaanse samenleving (verklaringen DVZ, punt 11; NPO, p. 4, 9). Door louter te stellen dat hij drie jaar geleden uit Afghanistan is vertrokken, toont hij niet aan dat hij deze Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin hij is opgegroeid heden niet langer kent.

De duur van zijn verblijf in België sinds oktober 2020, in casu iets meer dan twee jaar, is, gelet op wat voorafgaat, niet van die aard dat kan worden aangenomen dat hij dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden, mede gelet op zijn verklaring dat hij nog contact heeft met zijn familie (zie infra) bij wie hij zich kan informeren omtrent de huidige geldende regels en normen in Afghanistan.

Met een loutere verwijzing naar zijn verblijf in Europa, zonder meer, maakt verzoeker dan ook geenszins concreet aannemelijk dat hij daadwerkelijk is verwesterd, noch dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd.

Nu niet blijkt dat verzoeker dermate zou zijn verwesterd of als zodanig zou worden gepercipieerd, maakt hij ook niet aannemelijk dat hij in Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden waardoor hij niet zou kunnen terugkeren naar dit land. Verzoeker beweert ook nog dat hij bij terugkeer naar Afghanistan als afgewezen asielzoeker zal worden gezien als ongelovige of verrader, maar hij laat na deze bewering uit te werken of op enige wijze uiteen te zetten waarom men hem bij een terugkeer naar Afghanistan als 'verrader' of 'ongelovige' zal beschouwen. Hij maakt dit geenszins concreet aannemelijk met de loutere verwijzing naar zijn verblijf in Europa. Het betoog dat het risico op vervolging zowel in de plattelandsgebieden als in de steden nog groter is sinds de machtsovername door de taliban kan bij gebrek aan een (toegeschreven) verwestering niet anders doen denken.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of als ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA "Guidance Note" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zynen hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. Uit het persoonlijk onderhoud blijkt dat hij nog in contact staat met zijn familieleden en dat ze het goed stellen (NPO, p. 11). Er blijkt verder niet dat zijn familie problemen heeft gekend omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

In de mate dat verzoeker nog verwijst naar het leven onder talibanbewind, wijst de Raad erop dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. De beoordeling van het risico is bijgevolg afhankelijk van verzoekers individuele omstandigheden. Verzoeker moet aldus concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat er voor hem omwille van het talibanbewind een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer bestaat. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft hij hiertoe in gebreke.

Verzoeker brengt geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan het "spel" niet zal kunnen spelen en zich niet zal kunnen aanpassen aan de huidige regels van de taliban en lokale gebruiken.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Verzoeker haalde tijdens zijn persoonlijk onderhoud nergens problemen met de taliban aan. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd. Evenmin brengt hij enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen.

De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met criminaliteit bij terugkeer omdat hij na een verblijf in het buitenland als vermogend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen (cf. RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). Bovendien beperkt verzoeker zich in het verzoekschrift tot het citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering.

Aangezien niet kan worden aangenomen dat verzoeker verwesterd is of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Verdrag van Genève op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging en het betoog van verzoeker hierover, niet relevant noch dienstig.

Verzoeker kan ook niet dienstig verwijzen naar het arrest van de Raad van 31 maart 2022 met nummer 270 813. De Raad wijst erop dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan voormeld arrest ten grondslag lagen kunnen worden vergeleken met de feiten die zijn eigen zaak kenmerken, te meer daar er nu voldoende informatie voorligt om over te gaan tot een beoordeling van de vrees om bij terugkeer te worden beschouwd als verwesterd.

5.15. De Raad besluit in navolging van bovenstaande dat een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met en vrees voor daesh niet aannemelijk heeft gemaakt, nergens blijkt dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan problemen kende met de taliban en hij evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat hij louter omwille van zijn verblijf in Europa zal worden vervolgd of gevisieerd door de taliban, al dan niet omwille van een (toegeschreven) verwestering.

6.3. Wat betreft de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan wijst de Raad op wat volgt.

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1 van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Zo verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83 *“moet voortvloeien uit de gedragingen van derden”*, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest *M'Bodj* stelde het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst specifiek, dit is individueel, wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico loopt op ernstige schade, hetgeen niet ipso facto kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij door een opzettelijke gedraging, hetzij een handelen hetzij een nalaten, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor of actoren worden geïdentificeerd die verantwoordelijk zijn voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld in zijn land van herkomst. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend moet worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, een verzoeker specifiek moet worden blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat wordt veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten van een actor of actoren in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (EASO *“Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)”*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bijvoorbeeld wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door objectieve factoren, enerzijds, dan wel actoren, anderzijds.

Indien preciaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: “*the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country*”). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak M.S.S. volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, in casu de groep van asielzoekers, (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak M.S.S. vervolgens eveneens toepaste op de zaak Sufi en Elmi, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het Hof enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precare socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten. Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak N. tegen het Verenigd Koninkrijk, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”* (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*‘predominantly’*) wordt veroorzaakt door opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat humanitaire omstandigheden in Afghanistan overwegend worden veroorzaakt door de opzettelijke gedragingen van een actor of actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precare economische situatie, milieumomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd, maar dit leidde tot slechts zeer bescheiden verwezenlijkingen. Wijdverspreide corruptie had een negatieve impact op de economie en de investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector en privé-investeringen in Afghanistan onderontwikkeld bleven, naast het gewapend conflict, politieke instabiliteit, de druk op de economie als gevolg van de influx van terugkeerders, bureaucratische inefficiëntie en brain drain.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair Fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of NGO's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de de-facto-overheid en werd van de bevolking geëist om enkel Afghanis te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele hawala-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het hawala-systeem. Het hawala-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat hawala-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan cash leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Deze heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de de-facto Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, dat gevolgen had voor de voedselzekerheid in Afghanistan.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerden de VN een oproep voor 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden geïsoleerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *"The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security"*, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de de-facto-overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen wegvielen voor humanitair personeel om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt geïsoleerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020.

Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de oorzaken van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie niet blijken dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt integendeel dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat in casu geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen elementen bij die hierover anders doen denken.

Waar hij in het verzoekschrift verwijst naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, brengt hij hiermee geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse.

In zoverre verzoeker argumenteert dat de verergering van de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan is veroorzaakt door de gedragingen van de nieuwe de-factoregering omdat deze het directe gevolg zou zijn van de internationale sancties die werden getroffen wegens de niet-democratische aard van het talibanregime, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker in casu persoonlijk wordt geïdoleerd. De Raad wijst er in dit verband nog op dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest van de Raad van 31 maart 2022 met nr. 270 813, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die de thans voorliggende zaak kenmerken, te meer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

6.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest *Elgafaji* waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een

burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft in het arrest *Elgafaji* verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 40).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze "*Country Guidance*" wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening worden gehouden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier, blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflictgerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED's) met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele

noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in zijn gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrmbommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 13 september 2022 kunnen worden beschouwd als een update van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119).

In de provincie Nangarhar, verzoekers regio van herkomst en dus bestemming, hadden er in die periode 182 veiligheidsincidenten plaats, waarvan 71 *battles*, 40 *explosions/remote violence* en 71 *violence against civilians*.

ACLEDD voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Nangarhar kende ACLED geoprecisie 3 toe aan 9 van de 182 veiligheidsincidenten in de verslagperiode. Het gaat om drie incidenten die als *battles* gecodeerd zijn (een aanval op een controlepost van de taliban door onbekenden, de moord op een lid van de taliban door ISKP en een aanval van het NRF op de taliban) en zes incidenten die gecodeerd zijn als *violence against civilians* (twee incidenten gericht tegen personen aan wie banden met ISKP werden toegeschreven, de moord op twee salafi's, een beschieting van een huwelijks-konvooi door de taliban nabij een controlepost waarbij de bruid gewond geraakte, de ontvoering van een dokter door onbekenden en een incident gericht tegen twee lokale journalisten).

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het hele land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van '*unexploded ordnance*'. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban (EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 72).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit nagenoeg elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. De IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP's) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan worden opgemerkt dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook worden besloten dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, is er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een daglicht stellen. De in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan is gesteund. Uit de beschikbare informatie, in het bijzonder deze van EASO en van het EUAA, blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. Zelfs indien rekening wordt gehouden met onderrapportering of andere *caveats*, die in de gehanteerde bronnen tevens afdoende werden erkend, aanvaardt de Raad dat de thans voorliggende gegevens voldoende actueel en nauwkeurig zijn. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij beschikt over relevante informatie die het bovenstaande beeld dat naar voren komt uit de beschikbare bronnen doorprijkt.

In de mate dat verzoeker het gebrek aan objectieve en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan aanklaagt, wijst de Raad erop dat de verwerende partij bij aanvullende nota van 24 november 2022 de beschikbare objectieve landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld. De Raad betwist niet dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Zo blijkt dat er, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in het land voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat situatie heden niet

vergelijkbaar is met de situatie in februari en maart van dit jaar. Heden blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd in de voorgelegde landeninformatie. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten.

De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad herhaalt dat bij de gedane beoordeling rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder in concreto aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen. Er kan dan ook worden besloten dat er voldoende informatie voorhanden is over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan om met voldoende zekerheid het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen, zodat een beoordeling inzake subsidiaire bescherming in het kader artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet heden wel mogelijk is. Waar verzoeker verwijst naar de UNHCR Guidance note van februari 2022 waarin wordt opgeroepen om beslissingen inzake asiendossiers op te schorten en geen negatieve beslissingen te nemen, moet aldus worden vastgesteld dat de huidige situatie niet vergelijkbaar is met de situatie begin 2022.

Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest van de Raad van 31 maart 2022 met nr. 270 813, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die zijn eigen zaak kenmerken, te meer daar er thans voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

Vervolgens rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Afghanistan, en in het bijzonder de provincie Nangarhar – verzoekers regio van herkomst, voor hem dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar deze provincie een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De commissaris-generaal stelt hierbij vast dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan, met name in de provincie Nangarhar. Tevens blijkt dat de commissaris-generaal niet beschikt over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij aldaar een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Deze bevindingen worden door verzoeker niet betwist en vinden steun in het administratief dossier.

6.6. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

7. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Het vluchtrelaas werd niet geloofwaardig bevonden en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat verzoeker heden dreigt te worden vervolgd of gevisieerd in Afghanistan. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar voormeld wetsartikel niet dienstig.

8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te

werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES